

Kinzu og universet

En stjerne blinkede på den klare decembematshimmel. Ja, der var mange, mange flere stjerner, når man først fik set efter. Det var underligt at tænke på, at de var mange tusinde kilometer borte, og at det lys, Kinzu netop nu stod og betragtede, faktisk blev afsendt deroppefra for mange år siden. Universet var uendeligt stort. Man kunne blive ved og ved med at flyve udad uden at ramme en mur. Det var næsten ikke til at forestille sig. Kinzus far havde læst om universet for Kinzu og vist ham billeder, og netop i aften stod de to sammen og kikkede op mod himlen.

"Jeg vil ønske mig en drøm i nat", sagde Kinzu. "Jeg vil gerne drømme, at jeg er om bord i et rumskib og besøger netop den blinkende stjerne deroppe." "Så må du fortælle mig om det i morgen tidlig, Kinzu." De fulgtes ad ind.

Kort tid efter, Kinzu var kommet i seng, ankom han til drømmeland. Han stod foran en stor port. Han bankede på tre gange. En vagt kom og åbnede og spurgte, hvad han ville. "Jeg vil gerne tale med universrejseselederen." "Hr. Amazu, javel. Han er på sit kontor nu. Du skal gå hen til den grønne bygning, du ser der. Det er rejsebureauet." Kinzu gik derhen. Udenfor var der et udstillingsvindue, hvor man kunne se billeder fra de mest særprægede planeter. Pludselig blev Kinzu beklemt. Han kom i tanke om, at han jo ikke vidste noget om den blinkende stjerne, han havde besluttet at besøge. Hverken navn eller hvor den befandt sig helt nøjagtigt. Han var lige ved at opgive det hele, da en pludselig indskydelse gav ham mod til at gå ind i universrejseseureauet alligevel.

Manden, der sad i forkontoret, bad ham sætte sig og vente, til hr. Amazu var klar. Lidt efter kom en lille pige ud fra hr. Amazus kontor. Hun havde en billet i hånden. Kinzu blev vist ind til universrejseselederen.

"Og hvor vil du så gerne hen, Kinzu?" spurgte hr. Amazu, efter at de havde hilst på hinanden.

"Jeg er så flov over, at jeg ikke ved, hvad det hedder. Det kom jeg først til at tænke på lige før. Det var en blinkende stjerne, jeg så på sammen med min far i aftes. Den vil jeg gerne op til."

"Du skal ikke være ked af, at du ikke ved, hvad den hedder, Kinzu. Vi finder ud af det. Vi har en tids- og stedsmaskine derovre i hjørnet. Den sætter du dig bare ind i, og så finder vi ud af, hvad din stjerne hedder."

En tids- og stedsmaskine! Det var spændende. Kinzu gik straks derover.

"Nu sætter du dig bare ned på stolen der, og så starter vi maskinen. Den vil stille dig mange spørgsmål, og så vil du kunne se ud i universet på skærmen der." Kinzu var klar. Det her var interessant. Maskinen spurgte først om hans navn og alder. Dernæst hans adresse. Så ville den vide, hvor han havde stået, da han så stjernen. Helt nøjagtigt. Den stillede mange spørgsmål for at indkredse det nøjagtige sted. Så ville den vide nøjagtigt tidspunkt - dag og klokkeslæt - hvor Kinzu og hans far havde set stjernen. Derefter gik der 0,15 sekund, og billedet på skærmen var nøjagtigt det, Kinzu havde set aftenen før i virkeligheden. Nu skulle han med en speciel pind udpege den stjerne, han ønskede at besøge, og det var meget let. I løbet af et sekund skrev maskinen hans billet - returbillet! - ud med navn, adresse og navnet på stjernen. Det viste sig, at den hed K64.

Kinzu fik billetten med besked om, at rejsen skulle foregå den følgende nat. Han skulle huske at indstille sig på turen ved at tænke på den, lige før han faldt i søvn.

Kinzu slog øjnene op. Det var morgen. Han huskede sin drøm og var lykkelig. Da han spiste morgenmad sammen med sine forældre, fortalte han dem om sin drøm. Faderen sagde, at han også gerne ville have haft sådan en spændende drøm. Han havde bare drømt, at han gik tur i en ørken. "Du skal huske at ønske, hvad du gerne vil drømme om", sagde Kinzu til sin far. De smilede til hinanden. I aften er der nok én, der vil tidligt i seng!